

Arrest

nr. 153 723 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 augustus 1983.

Op 29 oktober 2013 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gezinshereniging met een minderjarige Europeaan – ascendent.

Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is in casu niet het geval. De minderjarige heeft automatisch het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van verwantschap met de moeder B., P. [...] die houder is van het verblijfsrecht in België sinds 12.09.2013.

Voor zover betrokkene alsnog ook art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden. Overeenkomstig dat wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste' te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de betrokkene niet ten laste: noch in het verleden, noch heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest het kind vermogend zijn, is het niet aan het kind om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr. art. 376 B.W.).

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

O 29 april 2015 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met B.P.

Bij schrijven van 10 augustus 2015 deelt de verwerende partij mee dat *“betrokkene een beperkte verblijfsvergunning verkregen heeft op datum van 29 april 2015 (AI afgeleverd op 29/04/15, naar aanleiding van een nieuwe aanvraag gezinshereniging).”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40bis, §2, 4° en 5°, 40, §4, eerste lid, 2° en 62 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, §§3-4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Eerste onderdeel,

Artikel 40bis, §2, 5° bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de vader of de moeder van de minderjarige burger van de EU, bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

Artikel 40 § 4, eerste lid, 2° bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult, en hij: 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

De bestreden beslissing ontwikkelt als redenering dat verzoeker geen beroep kan doen op artikel 40bis § 2, 5° omdat in dit artikel expliciet staat dat het de vader of de moeder van een EU-onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid, 2° moet betreffen. De redenering stelt verder dat dit concreet wil zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker of voldoende bestaansmiddelen. Dit is, aldus de beslissing, in casu niet het geval: de minderjarige heeft automatisch het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van verwantschap met de moeder B. P. [...], die houder is van het verblijfsrecht in België sinds 12.9.2013.

Vermelde redenering is in strijd met vermelde wetsartikels.

Het kind waarme verzoeker de gezinshereniging vraagt heeft het verblijfsrecht in België en dit volstaat, naast de andere voorwaarden van ten laste en daadwerkelijk hoederecht. Ook deze twee voorwaarden zijn vervuld, wat niet betwist wordt.

Het is niet omdat het kind „automatisch“ het verblijfsrecht door geboorte in België uit een Nederlandse moeder die verblijfsrecht had, verworven heeft, dat een dergelijk verblijfsrecht geen basis kan vormen voor de toekenning van het verblijfsrecht aan de vader.

De beslissing maakt een totaal foute interpretatie van artikel 40bis §2, 5° vreemdelingenwet door de verwijzing naar artikel 40 §4, 2° op vermelde wijze op te vatten.

Het kind heeft verblijfsrecht in België verkregen precies op basis van de moeder die verblijfsrecht had gekregen omdat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zodat dit beschikken over voldoende bestaansmiddelen dient getransporteerd te worden naar het kind op het ogenblik dat het verblijfsrecht in België krijgt.

Dit is de logica van artikel 40, §4, 2°, Vreemdelingenwet. Het beschikken over voldoende bestaansmiddelen moet om evidente redenen (welk kind beschikt zelf over voldoende bestaansmiddelen tenzij via zijn ouders) zo geïnterpreteerd worden dat het gegeneerd wordt via een ouder of de beide ouders. Anders interpreteren maakt artikel 40bis, §2, 4° volkomen inhoudsloos daar geen enkel kind „letterlijk“ op basis van de eigen bestaansmiddelen verblijfsrecht kan verwerven, daar een kind in de regel niet over eigen bestaansmiddelen beschikt, en conform het burgerlijk wetboek als het kind al financiële middelen zou hebben, het er niet over beschikt tenzij via de ouders. De bestreden beslissing stelt dat overigens zelf waar het letterlijk verwijst naar artikel 376 BW („zelfs moest het kind vermogend zijn, is het niet aan het kind om dit vermogen te beheren en dus bv een volwassene ten laste te nemen“).

Tweede onderdeel,

De beslissing verwerpt ook als rechtsbasis voor het verblijf artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet, omdat conform dit artikel de bloedverwant in opgaande lijn „ten laste“ moet zijn van de EU-burger (kind) wat niet kan besloten worden op basis van het dossier.

Artikel 40bis, §2, 4° luidt: „de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die ten hunne laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.“

De bestreden beslissing miskent de exacte inhoud van dit artikel.

Dit artikel creëert drie mogelijkheden die ieder op zich volstaan om het verblijfsrecht te verwerven: ten laste zijn, hen begeleiden, zich bij hen voegen.

Dit blijkt uit de libellering van de tekst waar het woord „of“ voorkomt, wat inhoudt dat één van de drie voorwaarden volstaat.

Op dit punt heeft dit artikel een andere inhoud dan artikel 40bis, §2, 5° waar het „ten laste zijn“ wel aan autonome voorwaarde is. De beslissing miskent het onderscheid tussen de twee artikels.

Derde onderdeel,

De beslissing stelt dat er „wel degelijk“ rekening werd gehouden met artikel 8 EVRM en geeft als argument hiervoor dat het het gezin vrij staat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest; dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Ten eerste wordt opgemerkt dat het gaat om een stereotiepe en louter algemene motivering, die in elke beslissing over artikel 8 EVRM kan opgenomen worden. Dergelijke motivering volstaat niet daar een motivering dient uit te gaan niet van loutere algemeenheden maar van de concrete situatie van elk dossier.

Er is zelfs geen melding van het bestaan van het kind, laat staan van de jonge leeftijd ervan.

Minstens en ondergeschikt wordt er op gewezen dat de motivering in verband met artikel 8 EVRM op geen enkele wijze afdoende is. Zij is zelfs flagrant in strijd met artikel 8 EVRM waar gesteld wordt dat „moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kies; dit hoeft niet

noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven". Dergelijke motivering schendt de essentie van artikel 8 EVRM waar gezinsleven in de regel inhoudt dat er wordt samengewoond. De beslissing is hier overigens formeel in tegenspraak met de praktijk van verwerende partij, waar deze precies als mensen niet samenwonen, stelt dat er van een gezinsleven geen sprake is.

Er diende verder een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het gezinsleven van verzoeker (met zijn partner en kind) en anderzijds het belang van de Belgische Staat. Dergelijke afweging is volledig afwezig."

2.1.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt het motief in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De juridische toepasselijke bepalingen waarop de beslissing steunt, zijn de artikelen 40bis, §2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Feitelijk stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, slechts dan een gezinshereniging met zijn vader of moeder kan verkrijgen, als hij zelf zijn verblijfsrecht aanvraagt en verkrijgt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven, zodanig dat de verzoekende partij kan beoordelen of er aanleiding bestaat een beroep in te stellen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

'de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt."

De verzoekende partij voert aan dat de redenering in de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 40bis, §2, 5° en 40, §4, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt vooreerst dat de verwerende partij er onterecht is van uitgegaan dat de referentiepersoon in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van

de Vreemdelingenwet, *in casu* haar kind, zelf het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet aanvragen en verkrijgen. Vervolgens meent de verzoekende partij te voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt niet betwist dat het kind van de verzoekende partij wel degelijk een verblijfsrecht heeft, met name in functie van haar moeder, met Nederlandse nationaliteit.

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de vader om een recht op gezinshereniging met zijn minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Hij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *“les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.*(wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17*)”.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger vooropstelt en dat de *ratio legis* nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals *in casu*, als het daarnaast evenzeer kan aantonen, te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (HvJ 19 oktober 2004, nr. C-200/02, *Zu en Chen*, pt 30).

Voorts stipt de Raad aan dat blijkt uit de bijlage 19ter, die de verzoekende partij bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ontvangen, dat zij duidelijk heeft aangegeven deze verblijfskaart aan te vragen in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van G.N.A.. in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bijlage 19ter vermeldt

daarop welke stavingsstukken de verzoekende partij geacht werd binnen de drie maanden voor te leggen om haar aanvraag in het kader van dit artikel te vervolledigen, namelijk een bewijs dat de ouder die het verblijfsrecht aanvraagt voldoende en regelmatige bestaansmiddelen heeft en een bewijs van een ziektekostenverzekering geldig in België voor de gevestigde en diens familie.

Nu de gemachtigde een vader met zijn minderjarig kind dat Unieburger is het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden weigert, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder te betwisten dat het kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gedekt is door een ziektekostenverzekering en zonder te betwisten dat de verzoekende partij zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste heeft, daadwerkelijk het hoederecht heeft, over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt en conform de wil van de wetgever de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger heeft, is de motivering niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en niet afdoende in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° *inuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS